

kipattintotta a felsőkarján hordott bilincset. Soká viselte: a bőr alatta kékrezdés volt és viaszápadt.

— Visszaadom a jegygyűrűt... amit Kegyedért viseltem.

Odadobta a vaspántot és a szót:

— Krizbai úr! Kegyed a legbecsületesebb ember a világon, de Kegyed engemet sohasem szeretett!

Mint a hátatfordított boldogság, megindult a köddel rámozott, fekete-városba.

(Folytatása következik.)

R. Berde Mária.

NE PRÓBÁLJ!

Engem gyengébbnek faragtál ki,
 Hogysem próbáidat
 Állhatnám, Uramisten
 Dicsérve Téged rendületlenül.
 Azért ilyen könyörgök Hozzád:
 Ne próbálj engemet!
 Tudom, hogy vannak választottjaid,
 Akiket szentté finomít a bánat,
 Akiket hőssé edz a szenvedés,
 Akik áldják és magasztalják
 Sűvöltő ostorod,
 Mert minden csapás nyereség nekik.
 Nem én, nem én!
 Én igazabbá, emberebbé
 Nem tisztulok sötét eged alatt.
 Engem csak torzzá teszel és fonákká,
 Engem csak összetörsz,
 De szobrot szenvedéssel
 Még sem faragsz belőlem, Istenem.
 Nekem kék szemed derült ege kell,
 Örök mosolyod aranykupolája,
 Őszi erdőkben halk lélekzeted:
 Hogy kinyílják szívem
 Szépségben s szeretetben — másokért —
 Hogy ne kerengjek, mint a kerge állat
 Veszett irammal, öntudatlanul
 Önzésem és nyomorúságom
 Örült köreiben.
 Ha azt akarod, hogy dicsérjelek
 Szárnyaló énekkel, én Istenem:
 Adj enyhülést, ne próbálj engemet!

Reményik Sándor.